

## POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z powództwa E. J.  
przeciwko "E." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.  
o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń  
Społecznych w dniu 17 grudnia 2018 r.,  
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W.  
z dnia 6 czerwca 2017 r., sygn. akt XXI Pa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie  
obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 czerwca 2017 r., XXI Pa [...], Sąd Okręgowy w W. - na skutek apelacji pozwanego E. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O., w sprawie z powództwa E. J. o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 21 lutego 2014 r. i oddalił powództwo, nie dzieląc argumentacji Sądu pierwszej instancji co do nieskuteczności oświadczenia woli pracodawcy o rozwiązaniu z powódką umowy o pracę bez wypowiedzenia. Po uzupełnieniu postępowania dowodowego, Sąd drugiej instancji uznał, że pozwany miał prawo spodziewać się, że powódka będzie przebywała w miejscu, do którego kierował przesyłkę kurierską zawierającą oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia, a zatem decydujący dla uznania go za doręczone jest moment

dostarczenia go w to miejsce. Powódka w dokumentach pracowniczych posługiwała się adresem w P. i faktycznie odbierała tam korespondencję o czym świadczyły takie dokumenty jak np. umowa o pracę, zaświadczenia i dokumenty płacowe, PIT-11 za 2011 r., zaświadczenie lekarskie stwierdzające ciążę z dnia 18 czerwca 2012 r. Adres ten powódka podawała w pismach procesowych składanych w niniejszej sprawie, a także pod tym adresem odbierana była korespondencja kierowana do powódki przez Sąd. Należy więc uznać, że był to „czynny” adres powódki i mogła ona zapoznać się z przesłaną na adres w P. korespondencją. W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie pozwalał stwierdzić, że powódka odmówiła przyjęcia korespondencji skierowanej do niej przez pozwanego, a zawierającej oświadczenie woli pracodawcy. Z zeznań kuriera, który miał dostarczyć te przesyłkę wynikało bowiem, że powódka wyraźnie wskazała, że przesyłki nie odbierze. Wobec powyższego Sąd drugiej instancji uznał, że do rozwiązania z powódką stosunku pracy doszło w dniu 18 czerwca 2012 r., tj. w dniu, w którym powódka miała realną możliwość zapoznania się z treścią oświadczenia pracodawcy w tym przedmiocie. Konsekwencją tego było przyjęcie, że koniecznym dla jego zaskarżenia było dokonanie tego w terminie określonym w art. 264 § 2 k.p. Powódka w tym terminie nie zgłosiła roszczeń wynikających z art. 56 § 1 k.p. Nawet gdyby przyjąć, że odwołała się ona od rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia w dniu 26 stycznia 2013 r., tj. w dniu nadania w placówce pocztowej pisma, w którym po raz pierwszy odniosła się do oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę w trybie art. 52 k.p., to zostało to dokonane po upływie przepisanego terminu. Termin na złożenie odwołania wynosił bowiem zgodnie z art. 264 § 2 k.p. 14 dni od doręczenia zawiadomienia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia. Powódka otrzymała oświadczenie pracodawcy 18 czerwca 2012 r., a zatem termin na założenie odwołania upłynął 2 lipca 2012 r. Z uwagi na to, że stosunek pracy ustał na mocy oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia, od którego powódka nie odwołała się w określonym terminie, powództwo o przywrócenie do pracy na dotychczasowych warunkach pracy i płacy oraz wynagrodzenia za cały czas pozostawania bez pracy Sąd uznał za niezasadne.

Powyższy wyrok zaskarżył skargą kasacyjną pełnomocnik powódki w części,

co do pkt 1 (w zakresie oddalenia powództwa), zarzucając naruszenie prawa materialnego - art. 61 k.c. w związku z art. 300 k.p. poprzez błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie tych przepisów, „polegające na uznaniu przez Sąd Okręgowy i przyjęcie jako podstawę wyrokowania stanowiska, że telefon kuriera doręczającego oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu stosunku pracy z ciężarną przebywającą na zwolnieniu lekarskim powódką dodatkowo zwolnioną z obowiązku pracy na mocy wypowiedzenia umowy o pracę, z informacją że ma on dla niej przesyłkę, bez pozostawienia awiza bądź jakiegokolwiek innego alternatywnego sposobu czy terminu doręczenia przesyłki, może być uznane za skuteczne złożenie oświadczenia przez pracodawcę w zakresie odwołania poprzedniego oświadczenia woli oraz rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, tj. że taka forma może być uznana za doręczenie oświadczenia woli pracodawcy w sposób umożliwiający zapoznanie się powódce z jego treścią (...)”, oraz przepisów postępowania - art. 231 k.p.c. poprzez „błędne wyprowadzenie domniemania faktycznego z ustalonych okoliczności faktycznych”.

W oparciu o te zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji, ewentualnie o orzeczenie co do istoty sprawy, zasądzenie na rzecz powódki od pozwanego wynagrodzenia za cały czas pozostawania bez pracy wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że jest ona oczywiście uzasadniona.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną, pełnomocnik pozwanego pracodawcy wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej wraz z orzeczeniem o kosztach procesu, w tym zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie ma uzasadnienia.

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje na oczywistą zasadność skargi (tak jak w ocenianej sprawie), to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jure, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638).

Powyższych pełnomocnik wnioskodawcy nie spełnił, natomiast uzasadnienie skargi kasacyjnej w istocie sprowadza się do polemiki z oceną ustaleń faktycznych Sądu drugiej instancji, co do chwili, w której powódka miała realną możliwość zapoznania się z treścią oświadczenia pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia. Tymczasem zgodnie z ustaleniami faktycznymi w tym zakresie, powódka odmówiła przyjęcia korespondencji, a więc

miała realną możliwość zapoznania się z jego treścią i z własnej woli nie podjęła przesyłki pocztowej zawierającej oświadczenie pracodawcy. Wobec powyższego należy przypomnieć, że norma prawna z art. 61 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p. przyjmuje, że oświadczenie woli uznaje się za złożone innej osobie w chwili, w której doszło do tej osoby w taki sposób, że może ona zapoznać się z jego treścią. Spośród możliwych teorii złożenia oświadczenia woli (teoria oświadczenia, teoria wysłania, teoria doręczenia, teoria zapoznania) ustawodawca wybrał teorię doręczenia (por. M. Safian w: Kodeks cywilny pod redakcją K. Pietrzykowskiego, tom 1, Warszawa 2007, komentarz do art. 61). Pojęcie „doręczenia” oznacza w tym przypadku nie tyle dostarczenie oświadczenia „do rąk własnych” adresata, co w istocie oznacza zapoznanie się z nim, ile doręczenie w taki sposób, że ma on możliwość zapoznania się z jego treścią (por. wyrok Sądu Najwyższego: z dnia 12 lutego 2010, II PK 205/09, OSNP 2011 nr 15 -16, poz. 202; z dnia 23 kwietnia 2010 r., II PK 295/09, LEX nr 602254). Jeśli więc nadawca oświadczenia ma prawo spodziewać się, że odbiorca będzie przebywał w miejscu, do którego kieruje oświadczenie, to decydujący dla uznania go za doręczone jest co do zasady moment dostarczenia go w to miejsce. Wówczas na adresacie oświadczenia ciąży ewentualne dowodzenie, że nie miał możliwości zapoznania się z jego treścią. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 grudnia 1996 r., I PKN 36/96 (OSNAPIUS 1997 nr 14, poz. 251) złożenie oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia ma miejsce także wtedy, gdy pracownik mając realną możliwość zapoznania się z jego treścią, z własnej woli nie podejmuje przesyłki pocztowej zawierającej to oświadczenie. Istotne jest to, aby pracownik miał realną możliwość zapoznania się z treścią złożonego mu oświadczenia woli, jakkolwiek z możliwości tej ze swej woli nie skorzystał.

Tym się kierując, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie obciążając wnioskodawczyni kosztami postępowania na podstawie art. 102 k.p.c.